Samling af Afgørelser

RETTEN FOR EU-PERSONALESAGERS DOM (Tredje Afdeling)

25. september 2013 *

»Personalesag — kontraktansat — ansættelse — indkaldelse af interessetilkendegivelser EPSO/CAST/02/2010 — ansættelsesvilkår — relevant erhvervserfaring — afslag på ansøgningen om ansættelse«

I sag F-158/12,

angående et søgsmål anlagt i medfør af artikel 270 TEUF, der finder anvendelse på Euratomtraktaten i henhold til denne traktats artikel 106a,

Éric Marques, kontraktansat ved Europa-Kommissionen, Ennery (Frankrig), ved advokaterne A. Salerno og B. Cortese,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved C. Berardis-Kayser og G. Berscheid, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

har

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling)

sammensat af præsidenten, S. Van Raepenbusch (refererende dommer), og dommerne R. Barents og K. Bradley,

justitssekretær: fuldmægtig X. Lopez Bancalari,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. juni 2013,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Personalerettens Justitskontor den 24. december 2012 har Éric Marques nedlagt påstand om dels annullation af den af Europa-Kommissionen trufne afgørelse af 6. marts 2012, hvorved Kommissionen afslog at ansætte sagsøgeren som kontraktansat i ansættelsesgruppe III, dels erstatning for den skade, han har lidt.

* Processprog: fransk.

Sagens faktiske omstændigheder

2 Sagsøgeren er i besiddelse af et eksamensbevis på gymnasialt niveau, som giver adgang til videregående uddannelse. Sagsøgeren blev den 1. november 2006 ansat som kontraktansat ved Kommissionen i henhold til artikel 3a i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«). Sagsøgeren blev indplaceret i ansættelsesgruppe I som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 80 med tjenestested i Luxembourg (Luxembourg) ved Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg, hvor han varetog budgetmæssige og finansielle opgaver.

3 Den 17. maj 2010 offentliggjorde Det Europæiske Personaleudvælgelseskontor (EPSO) en indkaldelse af interessetilkendegivelser EPSO/CAST/02/10 (herefter »indkaldelsen af interessetilkendegivelser«) med henblik på at oprette en database over ansøgere, der vil kunne ansættes som kontraktansatte til udføre opgaver som assistent på det finansielle område ved Europa-Kommissionen.

4 Det fremgår af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at de assistenter, der skulle ansættes på det finansielle område, skulle varetage »ekspeditions-, redaktions- og revisionsopgaver samt andre tilsvarende tekniske opgaver«, og at de pågældende assistenter skulle indplaceres i ansættelsesgruppe III som omhandlet i ansættelsesvilkårenes artikel 80. Hvad angår den krævede uddannelse fremgik det af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at ansøgerne som minimum skulle have »bevis for afsluttet uddannelse på gymnasialt niveau, der giver adgang til videregående uddannelse, og mindst tre års relevant erhvervserfaring«. Indkaldelsen af interessetilkendegivelser indeholdt endvidere en beskrivelse af stillingen som assistent inden for det finansielle område og de evner, der var nødvendige for at varetage stillingen.

5 Sagsøgeren bestod i 2010 den i indkaldelsen af interessetilkendegivelser omhandlede udvælgelsesprøve vedrørende stillinger som assistent inden for det finansielle område.

6 Den 30. maj 2011 indledte EPSO en supplerende udvælgelsesfase med henblik på at gøre det muligt for de ansøgere, der havde bestået udvælgelsesfaserne i forbindelse med indkaldelsen af interessetilkendegivelser, at komme i betragtning med henblik på at få tilbudt en tidsbegrænset kontrakt.

7 Sagsøgeren bestod i 2011 de supplerende udvælgelsesprøver.

8 Den 24. oktober 2011 fastslog den udvælgelseskomité, der var oprettet inden for Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg, at sagsøgerens profil og kvalifikationer opfyldte »de kompetencekrav, der stilles til en kontraktansat inden for ansættelsesgruppe III«. Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg anmodede derfor om, at sagsøgeren blev ansat som assistent på det finansielle område inden for ansættelsesgruppe III.

9 Den 1. december 2011 udfærdigede chefen for kontoret »Restaurationstjenester – Forplejning – Sundhedscenter«, som sagsøgeren havde refereret til, et notat, hvori chefen anførte, at de opgaver, som sagsøgeren faktisk udførte, »åbenbart udgør relevant erhvervserfaring i forhold til at få adgang til ansættelsesgruppe III«. Den nævnte kontorchef gav endvidere i samme notat en beskrivelse af de opgaver, som sagsøgeren reelt varetog.

10 Den 1. februar 2012 oplyste kontorchefen for kontoret »Personale – Kommunikation – Konferencer – Sundhed og Sikkerhed« i Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg over for Kommissionens generaldirektorat (GD) for »Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed«, at »[s]elv om visse af de opgaver, som [sagsøgeren] varetager, kan anses for at henhøre under [de opgaver, der udføres inden for ansættelsesgruppe] III, må det tages i betragtning, at [sagsøgeren] hovedsageligt udfører administrative opgaver, [der henhører under ansættelsesgruppe] I«.

11 Den 6. marts 2012 underrettede Kommissionens GD for »Menneskelige Ressourcer og Sikkerhed« Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg om, at »en vurdering af [sagsøgerens] erhvervserfaring ikke har gjort det muligt at fastslå, at han den 14. juni 2010 havde tre års erhvervserfaring som krævet for at kunne udføre [opgaver inden for ansættelsesgruppe] III«. Kommissionen afslog derfor at imødekomme Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourgs anmodning om at ansætte sagsøgeren som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III (herefter »den anfægtede afgørelse«).

12 Den 5. juni 2012 indgav sagsøgeren en klage over den anfægtede afgørelse i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, der finder anvendelse på kontraktansatte i henhold til ansættelsesvilkårenes artikel 117.

13 Ansættelsesmyndigheden afslog klagen den 11. september 2012. Ansættelsesmyndigheden fandt nemlig, at hverken de notater, der var udfærdiget af de to kontorchefer i Infrastruktur- og logistikkontoret i Luxembourg henholdsvis den 1. december 2011 og den 1. februar 2012, eller samtlige de oplysninger, der fremgik af den individuelle sag vedrørende sagsøgeren, herunder beskrivelsen af de stillinger, som han havde varetaget, gjorde det muligt at fastslå, at de opgaver, som sagsøgeren havde udført før den 14. juni 2010, havde »et niveau svarende til [opgaver inden for ansættelsesgruppe] III«. Ifølge ansættelsesmyndigheden henhørte de nævnte opgaver for størstedelens vedkommende under ansættelsesgruppe I eller ansættelsesgruppe II, men ikke under ansættelsesgruppe III.

Parternes påstande

14 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt som følge af den nævnte beslutning.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

Annullationspåstanden

16 Sagsøgeren har til støtte for annullationspåstanden fremsat to anbringender. Det første anbringende vedrører tilsidesættelse af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), artikel 2, nr. 1), litra c), i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 7. april 2004 vedrørende procedurerne for ansættelse og beskæftigelse af kontraktansatte ved Kommissionen, der blev offentliggjort i *Administrative Oplysninger* nr. 49-2004 (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004«), artikel 1, nr. 3), litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2. marts 2011, ansættelsesvilkårenes artikel 79, stk. 2, vedrørende ansættelsesvilkårene for kontraktansatte, der ansættes ved Kommissionen i henhold

til ansættelsesvilkårenes artikel 3a og 3b, og som blev offentliggjort i *Administrative Oplysninger* nr. 33-2011 (herefter »de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011«), samt bestemmelserne i indkaldelsen af interessetilkendegivelser. Det andet anbringende vedrører et åbenbart urigtigt skøn.

17 Sagsøgeren har med det første anbringende anført, at ud over et eksamensbevis på gymnasialt niveau stilles der i ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), artikel 2, nr. 1), litra b), i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 og artikel 1, nr. 3), litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 alene krav om mindst tre års »relevant erhvervserfaring« for at få adgang til ansættelsesgruppe III. Kommissionens krav om, at den relevante erfaring skulle »svare til« de opgaver, der udføres inden for den nævnte ansættelsesgruppe, savner ethvert retligt grundlag. Ifølge sagsøgeren opstilles der i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 og 2011 kun et strengere krav end »mindst tre års erhvervserfaring«, når der er tale om indplacering i lønklasse for kontraktansatte. Der er imidlertid tale om supplerende betingelser i forhold til den erhvervserfaring, der udgør minimumsbetingelsen for en ansættelse.

18 Kommissionen har heroverfor anført, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, kun opstiller minimumsbetingelser, og at den derfor kan kræve et højere kvalifikationsniveau. Kravet om »relevant erhvervserfaring«, der fremgår af både de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 og af 2011 samt af indkaldelsen af interessetilkendegivelser, kan i øvrigt forstås således, at der stilles krav om en erfaring svarende til det niveau, som ansøgeren ønsker at nå, dvs. i det foreliggende tilfælde en erfaring, der svarer til ansættelsesgruppe III. En sådan fortolkning bekræftes af artikel 7, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004. Endelig består der en sammenhæng mellem kravet om den »relevante erhvervserfaring«, der er nævnt i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, og den deri nævnte stilling som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III.

19 Personaleretten bemærker i denne henseende, at selv om administrationen har en vid skønsmargen ved afgørelsen af, om der kan tages hensyn til en ansøgers tidligere erhvervserfaring med henblik på at ansætte den pågældende som kontraktansat i ansættelsesgruppe III, skal udøvelse af denne vide skønsmargen bl.a. ske under hensyntagen til samtlige gældende bestemmelser (Personalerettens dom af 28.10.2010, sag F-6/09, Fares mod Kommissionen, præmis 38 og 39).

20 Det bemærkes, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Ansættelse som kontraktansat forudsætter mindst:

[…]

b) i ansættelsesgruppe II og III:

i) bevis for afsluttet videregående uddannelse, eller

ii) bevis for uddannelse på gymnasialt niveau, der giver adgang til videregående uddannelse, og mindst tre års relevant erhvervserfaring, eller

iii) erhvervsuddannelse eller erhvervserfaring på tilsvarende niveau, hvis det er påkrævet i tjenestens interesse.

[…]«

21 Hvad angår de almindelige gennemførelsesbestemmelser skal det undersøges, om det er de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 eller af 2011, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, idet der mellem de nævnte gennemførelsesbestemmelser består forskelle, selv om de har samme genstand, navnlig for så vidt angår begrebet »relevant erhvervsfaring«, der er præciseret i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011.

22 Det bemærkes i denne henseende, at lovligheden af en retsakt skal bedømmes efter de faktiske og retlige omstændigheder på det tidspunkt, da retsakten blev udstedt (dom afsagt af Retten i Første Instans den 11.7.2007, sag T-58/05, Centeno Mediavilla m.fl. mod Kommissionen, præmis 151, og Personalerettens dom af 29.9.2011, sag F-70/05, Mische mod Kommissionen, præmis 70). De almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 blev vedtaget og trådte i kraft den 2. marts 2011 og fandt anvendelse på det tidspunkt, hvor den anfægtede afgørelse blev truffet, dvs. den 6. marts 2012. På dette tidspunkt var de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 blevet ophævet af de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011. De almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 fandt ganske vist anvendelse på det tidspunkt, hvor indkaldelsen af interessetilkendegivelser blev offentliggjort, og på det tidspunkt, hvor adgangsbetingelserne skulle være opfyldt, dvs. den 14. juni 2010. Ansættelsesmyndigheden havde imidlertid ikke på dette tidspunkt taget endeligt stilling til, om sagsøgeren kunne godtgøre at have den relevante erhvervsfaring, der var nødvendig for at opnå ansættelse i ansættelsesgruppe III. De overgangsbestemmelser, der fremgår af artikel 14 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011, regulerer den situation, hvor en ansøger har bestået udvælgelsesprøverne før de nævnte almindelige gennemførelsesbestemmelsers ikrafttrædelse, spørgsmålet om gældende kontrakter, de vanskeligheder, der er opstået i forbindelse med ansættelser, som er sket på grundlag af en undtagelsesbestemmelse i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004, udstationerede nationale eksperter og brugen af støtteordninger.

23 Overgangsbestemmelserne i artikel 14 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 omhandler derimod ikke vurderingen af, hvilke mindstekvalifikationer der kræves for at indgive en ansøgning til en stilling som kontraktansat i de forskellige ansættelsesgrupper og navnlig i ansættelsesgruppe III. En overgangsbestemmelse skal imidlertid i princippet fortolkes strengt, idet den udgør en undtagelse til de regler og principper af vedvarende værdier, der uden videre finder anvendelse på de pågældende situationer, hvis den nævnte ordning ikke havde eksisteret (kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 13.12.2012, sag T-641/11 P, Mische mod Kommissionen, præmis 45, samt Personalerettens domme af 30.9.2010, sag F-29/05, Vivier mod Kommissionen, præmis 67 og 68 og den deri nævnte retspraksis, og sag F-107/05, Toth mod Kommissionen, præmis 71 og 72 og den deri nævnte retspraksis). Da der ikke foreligger særlige omstændigheder, som kan begrunde, at der skal anlægges en vid fortolkning af artikel 14 i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011, følger det af det ovenstående, at ansættelsesmyndigheden på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse burde have foretaget en vurdering af den erfaring, som sagsøgeren havde opnået frem til den 14. juni 2010 i henhold til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011.

24 Når dette er sagt, fremgår det af artikel 1, stk. 3, litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011, at »mindstekvalifikationerne for at opnå ansættelse som kontraktansat« er følgende:

»[I] ansættelsesgruppe III:

i) bevis for afsluttet videregående uddannelse, eller

eller

ii) bevis for uddannelse på gymnasialt niveau, der giver adgang til videregående uddannelse, og mindst tre års relevant erhvervserfaring. Erhvervserfaring anses i denne henseende for relevant, når den er opnået inden for Kommissionens aktivitetsområder […] efter opnåelse af det eksamensbevis, der giver adgang til denne ansættelsesgruppe

eller

iii) undtagelsesvis erhvervsuddannelse eller erhvervserfaring på tilsvarende niveau, hvis det er påkrævet i tjenestens interesse; det paritetiske samarbejdsudvalg underrettes hvert år om anvendelsen af denne bestemmelse.«

25 Det følger af fast retspraksis, at der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til ordlyden og den sammenhæng, hvori den indgår, men også til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (Domstolens dom af 17.11.1983, sag 292/82, Merck, præmis 12, dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 8.6.2010, sag T-160/08 P, Kommissionen mod Putterie-De-Beukelaer, præmis 70, og Personalerettens dom af 10.3.2011, sag F-27/10, Begue m.fl. mod Kommissionen, præmis 40).

26 Det bemærkes, at det i det foreliggende tilfælde af indkaldelsen af interessetilkendegivelser fremgår, at ansøgerne skal have »mindst tre års relevant erhvervserfaring«, hvilket udgør en gentagelse af ordlyden i ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), og artikel 1, stk. 3, litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011.

27 Såfremt en ansøger ikke har et bevis for en afsluttet videregående uddannelse, stilles der i ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), krav om enten »relevant erhvervserfaring«, når ansøgeren har et »bevis for uddannelse på gymnasialt niveau, der giver adgang til videregående uddannelse«, eller »erhvervsuddannelse eller erhvervserfaring på tilsvarende niveau«, hvis ansøgeren ikke har et sådant bevis. Artikel 1, stk. 3, litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 anvender den samme sondring, som også fremgår af de forskellige sprogversioner af ansættelsesvilkårene og de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 (bl.a. i den tyske version »einschlägige Berufserfahrung« og »gleichwertige [...] Berufserfahrung«, i den engelske version »appropriate professional experience« og »equivalent level«, i den italienske version »esperienza professionale adeguata« og »esperienza professionale di livello equivalente«, samt i den nederlandske version »relevante beroepservaring« og »gelijkwaardige beroepservaring«).

28 Det må imidlertid bemærkes, at når lovgiver og den administrative myndighed i den samme generelle akt anvender to forskellige udtryk, må hensyn til sammenhængen og retssikkerheden tilsige, at de to udtryk ikke tillægges samme rækkevidde. Det samme gælder så meget desto mere, når sådanne udtryk har forskellig betydning i den daglige sprogbrug. Dette er netop tilfældet med adjektiverne »relevant« og »tilsvarende«. Ved adjektivet »relevant« forstås i gængs forstand »tilpasset en bestemt anvendelse«, hvilket bekræftes af artikel 1, stk. 3, litra c), nr. ii), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011. Ved adjektivet »tilsvarende« forstås derimod »med samme værdi«, og dette adjektiv har derfor en mere begrænset betydning.

29 Det følger endvidere af dommen i sagen Fares mod Kommissionen, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), nr. ii), skal forstås således, at når det er påkrævet i tjenestens interesse, kan institutionen give en ansøger, der hverken har et bevis for afsluttet videregående uddannelse eller bevis for uddannelse på gymnasialt niveau, der giver adgang til videregående uddannelse, men som kan godtgøre at have en erhvervsuddannelse eller erhvervserfaring, der ikke opfylder kriterierne i artikel 82, stk. 2, litra b), nr. i) og ii), men som har et tilsvarende niveau, adgang til en stilling i ansættelsesgruppe III (dommen i sagen Fares mod Kommissionen, nævnt i præmis 19 ovenfor, præmis 50).

30 Kravet om et tilsvarende niveau i ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), nr. iii), artikel 1, stk. 3, litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 og i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, der gentager de nævnte bestemmelser, henviser med andre ord til de kriterier vedrørende uddannelsesniveau og eventuel erhvervserfaring i artikel 82, stk. 2, litra b), nr. i) og ii), og ikke direkte til de opgaver, der henhører under ansættelsesgruppe III, som Kommissionen har anført i den anfægtede afgørelser og i afslaget på klagen.

31 Ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), er affattet ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 723/2004 af 22. marts 2004 om ændring af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (EUT L 124, s. 1). Selv om det i anden betragtning til denne forordning anføres, at »Fællesskaberne bør […] råde over en forvaltning af høj kvalitet«, kan det ikke af dette generelle formål udledes, at kravet om relevant erhvervserfaring for at få adgang til stillinger i ansættelsesgruppe III skal forstås mere snævert som krav om erfaring på et niveau svarende til den erfaring, der kun kan opnås inden for den nævnte ansættelsesgruppe.

32 Det følger af det ovenstående, at ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), artikel 1, stk. 3, litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 samt indkaldelsen af interessetilkendegivelser skal forstås således, at en ansøger til en stilling som kontraktansat i ansættelsesgruppe III kan godtgøre at have mindst tre års erfaring, der er relevant for den stilling, der skal besættes, uden at den kan anses for tilsvarende.

33 Denne fortolkning ændres ikke af artikel 7, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004, der havde følgende ordlyd: »For at kunne tages i betragtning [med henblik på indplaceringen i lønklasse], skal erhvervserfaringen være opnået under udøvelsen af en aktivitet, der svarer til det mindstekvalifikationsniveau, der kræves for at få adgang til den relevante ansættelsesgruppe, og som er udført inden for en af institutionens aktivitetsområder. Erhvervserfaringen tages i betragtning fra og med det tidspunkt, hvor den berørte opfylder de mindstekvalifikationer, der kræves for at blive ansat, således som disse er defineret i artikel 2 (herunder i givet fald de krav, der følger af denne bestemmelser for så vidt angår erhvervserfaring).«

34 Artikel 7, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004 gjaldt ikke længere på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, og dertil kommer, at det udelukkende af denne bestemmelse fremgik, at erhvervserfaringen, for at den kunne tages i betragtning med henblik på indplaceringen i lønklasse for kontraktansatte, skulle være opnået ved udøvelsen af en aktivitet på et niveau, der mindst svarede til det kvalifikationsniveau, der var nødvendigt for at opnå ansættelse i den relevante ansættelsesgruppe, dvs. en aktivitet svarende til »relevant erhvervserfaring« i artikel 2, stk. 1, litra b), i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2004.

35 Det spørgsmål, som ansættelsesmyndigheden således stod over for i det foreliggende tilfælde, var, om sagsøgeren ud fra en konkret undersøgelse af de opgaver, som han havde udført i sin tidligere stilling (dommen i sagen Fares mod Kommissionen, nævnt i præmis 19 ovenfor, præmis 63 og 64), frem til den 14. juni 2010 havde opnået tre års erfaring, der var relevant for udøvelsen af stillingen som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III, som beskrevet i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, og ikke om sagsøgeren kunne godtgøre at have en erfaring med opgaver af samme værdi som de således beskrevne opgaver.

36 Det følger heraf, at ansættelsesmyndigheden tilsidesatte ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), artikel 1, nr. 3), litra c), i bilag I til de almindelige gennemførelsesbestemmelser og indkaldelsen af interessetilkendegivelser, da den afslog at ansætte sagsøgeren som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III med den begrundelse, at han ikke »den 14. juni 2010 havde tre års erhvervserfaring som krævet for at kunne udføre [opgaver inden for ansættelsesgruppe] III«.

37 Følgelig er første anbringende begrundet.

38 Sagsøgeren har med det andet anbringende anført, at den anfægtede afgørelse er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgeren har anført, at han faktisk havde erhvervserfaring på et »tilsvarende« niveau som det, der opnås ved at udføre opgaver inden for ansættelsesgruppe III, og at denne erfaring havde en længere varighed end de tre år, der krævedes. Sagsøgeren har i denne henseende henvist til

en beskrivelse af de stillinger, som han tidligere varetog, og de bedømmelser, som hans overordnede havde foretaget i forbindelse med hans bedømmelsesrapporter for 2007, 2009 og 2010, samt til det notat af 1. december 2011, der blev udfærdiget af den kontorchef, som han refererede til.

39 Da det første anbringende er begrundet, og da det heraf følger, at ansættelsesmyndigheden burde have begrænset sig til at undersøge, om sagsøgerens erhvervserfaring kunne anses for »relevant« for varetagelsen af stillingen som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III, således som denne stilling var beskrevet i indkaldelsen af interessetilkendegivelser, kan Personaleretten ikke efterprøve, om Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at sagsøgeren ikke havde godtgjort at have en erhvervserfaring på et »tilsvarende« niveau som det niveau, der opnås ved [at udføre opgaver inden for ansættelsesgruppe] III, idet Personaleretten derved risikerer at basere sin argumentation på en urigtig retlig forudsætning.

Påstanden om erstatning

40 Sagsøgeren har anført, at han har lidt økonomisk skade som følge af den anfægtede afgørelse, idet han, såfremt den nævnte afgørelse ikke var blevet truffet, var blevet ansat som kontraktansat i ansættelsesgruppe III i oktober 2011 og ville have modtaget et højere vederlag end det, som han fortsat modtager i sin stilling i ansættelsesgruppe I.

41 Det bemærkes imidlertid, at den anfægtede afgørelse skal annulleres, fordi ansættelsesmyndigheden afslog at ansætte sagsøgeren som assistent på det finansielle område i ansættelsesgruppe III på grundlag af en fejlagtig fortolkning af ansættelsesvilkårenes artikel 82, stk. 2, litra b), artikel 1, nr. 3), litra c), i de almindelige gennemførelsesbestemmelser af 2011 og indkaldelsen af interessetilkendegivelser. Dertil kommer, at det i henhold til artikel 266 TEUF påhviler den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, »at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger«. Endelig råder ansættelsesmyndigheden over en vid skønsmargen, når den skal undersøge, om de aktiviteter, som den ansøger, der ønsker ansættelse som kontraktansat i ansættelsesgruppe III, udfører, kan udgøre mindst tre års relevant erhvervserfaring.

42 Da Kommissionen i lyset af denne doms præmisser på ny skal udøve sit skøn vedrørende den erhvervserfaring, som sagsøgeren har påberåbt sig, kan Personaleretten under disse omstændigheder ikke, uden derved at sætte sin egen vurdering i stedet for Kommissionens vurdering, pålægge Kommissionen at betale sagsøgeren et beløb svarende til forskellen mellem det beløb, som han har modtaget i sin stilling i ansættelsesgruppe I, og det vederlag, som han ville have modtaget i ansættelsesgruppe III.

Sagens omkostninger

43 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 1, pålægges det, medmindre andet følger af dette reglements andet afsnit, ottende kapitel, den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I medfør af denne artikels stk. 2 kan Personaleretten, såfremt dette findes rimeligt, træffe bestemmelse om, at den tabende part kun pålægges at betale en del af sagens omkostninger eller slet ikke pålægges at betale sagsomkostninger.

44 Det følger af denne doms præmisser, at Kommissionen i det væsentlige har tabt sagen. Sagsøgeren har endvidere udtrykkeligt nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne. De foreliggende omstændigheder kan ikke begrunde anvendelsen af procesreglementets artikel 87, stk. 2, hvorfor Kommissionen pålægges at bære sine egne omkostninger og at betale sagsøgerens sagsomkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

PERSONALERETTEN (Tredje Afdeling):

1) **Europa-Kommissionens afgørelse af 6. marts 2012 om afslag på at ansætte Éric Marques som kontraktansat i ansættelsesgruppe III annulleres.**

2) **I øvrigt frifindes Kommissionen.**

3) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler Éric Marques' omkostninger.**

Van Raepenbusch Barents Bradley

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. september 2013.

W. Hakenberg
Justitssekretær

S. Van Raepenbusch
Afdelingsformand